

været saa ivrige for denne Sags Gennemførelse, som nogen har været. Der er kun den Forskel, at de ikke kom frem med Forslaget til Tinget, da Forholdene ikke vare egnede dertil. For Sammenhængen i saa Henseende har jeg gjort Rede baade ved første og anden Behandling.

Det ærede Medlem spurgte ved Slutningen af anden Behandling: Hvorfor kom denne Sag ikke frem før? Hvis jeg ikke husker fejl — det ærede Medlem kan jo rette mig —, stillede det ærede Medlem Spørgsmaalet saaledes op: Hvorfor vil man nu fremme denne Sag, som Venstrereformpartiets Bestyrelse nægtede i Fjor — det blev senere rettet til i 1903 —, altsaa for nogle Aar siden; men Sagen og Sandheden er den, at Venstrereformpartiets Bestyrelse ingen Sinde har nægtet denne Sag Fremme. Den har den 28. April 1903, altsaa paa et meget sent Stadium af Rigsdagssamlingen, udtalt over for de tre Ministre, som da vare til Stede i Bestyrelsen, nemlig Finansminister Hage, Krigsminister Madsen og Indenrigsministeren Enevold Sørensen, at man ikke kunde tilraade paa nærværende Trin af Samlingen at fremme denne Sag, som jo i saa Fald maatte fremmes med ekstraordinær Iver, navnlig under Hensyn til, som det var vitterlig kendt for Bestyrelsen, at Finansministeren modsatte sig Gennemførelsen af Loven om Tilskud til de fri Fattiggsser. Denne politiske Situation ønskede man ikke at skabe i Slutningen af Rigsdagssamlingen 1902—03. Det er Sagens Sammenhæng, at den tidligere Finansminister Hage ved at modsætte sig Tilskuddet til de fri Fattiggkasser havde skabt Vanskeligheder, som kunde gøre, at Spørgsmaalet om Løjtnantslønningerne ikke vilde finde den Tilslutning, som det ellers kunde paaregne. Det var den eneste Grund, den, jeg her nævner i al sin Korthed, og som jeg ogsaa har gjort Rede for paa anden Maade, der sikkert vil være de fleste Medlemmer bekendt, og ad en Vej, som den Slags Oplysninger rettest burde befordres ad. De høre i Virkeligheden ikke til under Forhandlingerne her i Tinget. Jeg henviser til, hvad jeg altsaa i saa Henseende har oplyst andetsteds, og som jeg antager, at et større Antal af de Herrer er bekendt med; de, som ikke kende det, kunne der gøre sig bekendte med det senere. Men jeg vil meget advare Dem imod, at De ud af en Artikel i et af vore Hovedstadsblade i Dag, hvor min Fremstilling er refereret, lader Dem forlede til at nøjes med denne Fremstilling, for den vender rigtignok op

og ned paa de faktiske Forhold, som de foreligge belyst fra min Side.

Men nu fik vi altsaa den Forklaring, at det at fremme det foreliggende Forslag, overfor hvilket der ikke er ført et eneste afgørende sagligt Moment i Marken, er en ren og skær Højregerning, medens man glemmer den Kendsgerning, som har foreligget for os, og som er bleven oplyst Gang efter Gang, at tre tidligere Ministre i det Deuntzerske Ministerium, som ikke have Sæde i det nuværende Ministerium, have været lige saa ivrigt stemte for den, som de nuværende Ministre. Jeg siger, der er ikke fremført et eneste virkeligt sagligt og holdbart Argument mod dette Forslag.

Det ærede Medlem for Assens (Berntsen) var atter i Dag ude med sin Forsvarskommission og var atter ude med Paastanden om, at man her i Virkeligheden greb ind i Forsvarskommissionens Arbejde, men det turde vel være overflødigt atter at gentage, hvad der i saa Henseende er fremsat Gang efter Gang, dels fra min Side, dels fra andres, og ikke mindst fra den højtærede Konseilspræsidents Side. Forholdet er jo dette, at Forsvarsministeren udtrykkelig spurgte, om der i Forsvarskommissionens Arbejde, saaledes som det forelaa i det givne Øjeblik, var noget til Hinder for Fremsættelsen af dette Forslag. Det ærede Medlem for Assens er Medlem af Forsvarskommissionen og har derfor naturligvis lagt nøje Mærke til Formen for Ministerens Skrivelse. Den indeholdt kun et Spørgsmaal om, hvorvidt der fra Kommissionens Side forelaa noget, der kunde være til Hinder for dette Forslags Fremsættelse. Kommissionen svarede, at den ikke selv vilde tage Initiativ til Indstilling angaaende Løjtnantslønningerne; dette vilde og kunde først ske i Sammenhæng med den øvrige Afgørelse. Men det er ikke det samme som, at man ved at fremme dette Forslag skulde i mindste Maade genere Kommissionen i dens frie Arbejde. Hvorledes skulde det være muligt, at dette Forhold i nogen Maade skulde kunne hindre og genere Forsvarskommissionen, naar Gennemførelsen af Lønningsloven for Underofficererne ikke gjorde det? Naar det, vi foretage os Aar efter Aar, Gennemførelsen af Forsøgsforplejningen for menige, ikke har hindret Kommissionen, og naar det, som det ærede Medlem nu vil stemme for, nemlig de 12 Øres Forhøjelse af den daglige Godtgørelse til de menige Soldater, ikke griber ind i